

General | | Actualitzat el 11/10/2023 a les 08:00

Parlar de l'alta demanda: una ajuda o una etiqueta per a l'infant?

Cal tenir molta cura de l'ús que en fem perquè ens ha de servir per entendre'ls i no per limitar-los

[inicicentrareport]Cada vegada més, tant a xarxes com a converses entre mares, sento més l'expressió "**nadó d'alta demanda**". És molt comú sentir-ne a parlar i també preguntar-te, alguna vegada, si no serà també el teu fill o filla un nadó d'alta demanda.

Vull començar dient que entenc perfectament la necessitat d'**anomenar-ho**. De posar un nom per descriure-ho. Per entendre. Per trobar famílies que estan en la mateixa situació. Per sentir-nos acompanyades. Per deixar de sentir-nos rares. Per buscar recursos. En definitiva, per viure-ho d'una manera més plaent i tranquil·la.

A mi el que em preocupa no és que parlem de nadons d'alta demanda o que acceptem que els nadons tenen diferents temperaments. De fet, es parla de temperaments dels nadons des de la dècada dels 50). El que em preocupa són les **etiquetes**, i l'**ús** i el **pes** que els hi donem. M'alarma és que el que en un principi ens ha salvat la vida, s'acabi convertint en un pes pesat.

L'etiqueta "alta demanda" no és l'única que sona molt últimament. També per xarxes es parla moltíssim d'**altes capacitats**, d'**alta sensibilitat**? I sí, aquests trets existeixen i marquen diferències en les criatures.

Aquestes criatures **tenen necessitats diferents** que mereixen ser ateses. Però també és important entendre que les nostres criatures **són molt més que això**, són molt més que un tret de personalitat o una característica concreta.

A més a més cal recordar que l'alta demanda o l'alta sensibilitat **no són diagnòstics clínics** (i si ho fossin tampoc determinarien qui és el nostre fill o la nostra filla), són **trets** que apreciem del caràcter de les nostres criatures. Això **ens ha de servir per entendre'ls, no per limitar-los**.

Em preocupa la necessitat que veig últimament d'etiquetar-ho tot. Entenc perfectament la necessitat d'**estudiar el comportament humà**, d'entendre perquè fem determinades coses, per què som com som. De poder entendre que des de l'inici totes les persones som diferents, que tenim tendències diferents i maneres de percebre el món, d'entendre'l i de reaccionar-hi també diferents.

Però crec que l'error comença quan transformem això en etiquetes que **tapen tota la resta**. És important entendre que **el que anomenem els pares i mares de les nostres criatures té pes en elles**. Si anomenem contínuament a la nostra criatura com a un nen difícil, com un nen demandant, com un nen intens, finalment això serà el que vegi quan es miri al mirall. De fet, el seu primer mirall és la nostra mirada, la de les mares i pares. El que trobi als nostres ulls al mirar-nos és el que veurà sobre ell mateix.

Potser sí que **la seva demanda és molt alta**. Però potser també podem veure altres coses. Podem posar el focus en que té clar el que vol, que té força, que té curiositat, que és sensible, que troba una manera de comunicar les seves necessitats. No cal volcar-ho tot en un sol terme que expliqui tot el que és i el que fa la nostra criatura. Les persones, i els nadons també, som molt més una sola cosa, tenim molts matisos, i val la pena apreciar-los.

Sovint, quan es parla de nadons d'alta demanda, es respon que **tots els nadons són d'alta demanda**, que probablement el que hi hagi en realitat sigui pares de **baixa tolerància**. Comparteixo que en general sí, els nadons tenen un nivell de demanda alt (i que a vegades sembla que això se'ns ha oblidat). Però sí que és veritat que hi ha **diferències òbvies** entre ells.

No crec que les famílies que tenen bebès més demandants sigui simplement perquè tenen menys tolerància i ho perceben pitjor. Em sembla **simplista**. Em sembla **reduccionista**. A més, aquesta expressió ve també tenyida de **culpabilitat**. Como si aquesta família, aquesta mare, aquest pare, no estiguessin preparats per a la criança.

No crec que **tot hagi de ser posat en el nadó**. Tapant-ho amb una etiqueta. I tampoc crec que **tot hagi de ser posat en els pares**. Tapant-los amb una altra etiqueta. Crec en la subjectivitat de cada família. En el moment concret que estan vivint. Amb els recursos que tenen, amb el suport amb el que compten. Amb les expectatives que s'havien creat.

El que vull concloure amb tot això és que les etiquetes han d'estar al nostre servei, i no nosaltres al servei de les etiquetes. El concepte alta demanda **ens ha de servir per acompanyar millor al nostre nadó** (i a nosaltres mateixes), per obrir-nos un camp de possibilitats, no per limitar-nos.

Fem servir aquests termes al nostre favor, i no a la nostra contra. Fem-los servir **per eixamplar la mirada** i no per reduir-la. Sí, **hi ha nadons que són d'alta demanda, hi ha nadons que són altament sensibles**, però tots aquests nadons també són moltíssimes coses més. I val la pena que no les perdem de vista.

[ficientreport]